

De tijd is kort

Column hoofdredactie OnderWeg

Ad de Boer - 21 januari 2017

Na de kerstdienst sprak ze me aan: een oude mevrouw uit onze gemeente. Mijn interview in de plaatselijke krant over het verzoeningsproces tussen de GKv en de NGK had bij haar veel losgemaakt. Ze begon te vertellen over de scheur die bijna vijftig jaar geleden in haar eigen gemeente plaatsvond. Een deel van de kerkenraad en van de gemeente ging weg. 'Er zijn zulke erge dingen tegen en over ons gezegd.' Ze vertelde het alsof het gisteren gebeurd was en ik kon merken hoeveel pijn het haar nog deed.

Deze vrouw is de enige niet. Er zijn meer 80-plussers die nog steeds lijden onder het feit dat hun kerk stukging of onder wat hen persoonlijk werd aangedaan. Predikanten, hun weduwen, hun kinderen.

Houd daar toch eens over op, kreeg ik kortgeleden als reactie, toen ik voor deze slachtoffers aandacht vroeg. Maar nee, ik houd er niet over op. Ik geloof dat God van ons vraagt om oog voor hen te hebben, juist nu we elkaar als kerken terugvinden. Geen zand erover, maar het verleden onder ogen zien.

Op diverse plaatsen in het land zijn er gesprekken geweest met overlevenden uit die tijd. Ze hebben hun verhaal verteld, er zijn woorden van schuld, spijt en verzoening gesproken, en broers en zussen hebben elkaar de hand gereikt. Het is balsem op schrijnende wonden. Maar dat is lang niet overal gebeurd. En gezien de leeftijd van de slachtoffers: de tijd is kort.

De mevrouw uit onze gemeente stierf twee dagen na ons gesprek, plotseling. Zij ervaart nu de volkomen eenheid met allen van wie ze op aarde gescheiden raakte. God heeft haar pijn weggenomen. Maar waarom zouden we wachten tot het moment dat we elkaar bij Jezus met nieuwe ogen en nieuwe harten zien? Waarom niet nu al hardop zeggen wat niet deugde? Daarom blijf ik zeggen: zoek de slachtoffers van kerkelijk misbruik op, doe recht, benoem schuld, vraag vergeving, zoek verzoening.

Kerkmensen en kerkleiders van nu zeggen: maar wij waren toen nog jong, wij hebben niets verkeerd gedaan. Maar Daniël, Ezra en Nehemia beleden plaatsvervangend schuld voor de zonden van hun voorouders, voor de wandaden van vorige generaties: 'Heer, God van hemel en aarde, wij hebben gezondigd...' Niet zij, maar wij. Niet hij, maar ik. Ook ik dus.

<https://www.onderwegonline.nl/8722-redactioneel-de-tijd-is-kort>